

názov domény sa zruší, ak zistí, že registrácia je špekulatívna alebo je zneužitá tak, ako je definované v článku 21. Názov domény sa prevedie na navrhovateľa, ak navrhovateľ žiada o tento názov domény a spĺňa všeobecné kritériá oprávnenosti, stanovené v článku 4 ods. 2 písm. b) nariadenia (ES) č. 733/2002.² Narozdiel od čl. 21 ods. 1, je ustanovenie adresované len orgánu alternatívneho riešenia sporov, nie súdu. Inými slovami je zrejme, že čl. 22 ods. 11 neupravuje žiadny hmotnoprávny nárok, ktorý by bolo možné uplatniť pred vnútroštátnym súdom³. Situáciu som následne sumarizoval nasledovne³:

Ak by sa teda žalobca rozhodol namiesto alternatívneho riešenia sporov (ADR) v prípade špekulatívnej registrácie uplatniť nárok na prevod domény spoločne s inými nárokmi pred vnútroštátnym súdom, vyriešenie otázky možnosti prevodu by spočívalo na vnútroštátnom hmotnom práve. Nariadenie, hoc súčasťou tohto vnútroštátneho práva, neposkytuje takýto nárok v inom ako alternatívnom riešení sporu. To je však zároveň aj určitá logická nedokonalosť Nariadenia. Totiž, v prípade vnútroštátneho konania vedeného namiesto ADR, alebo po ADR do 30 dní, by tak mohli byť ohrozené výsledky dosiahnuté spravodlivosťou nastolenej vďaka prostriedkom ADR. Určovacou žalobou podľa § 80 OSP o tom, že u úspešného navrhovateľa neexistuje nárok na prevod domény, by tak bolo možné ľahko napadnúť výsledok konania ADR ak vnútroštátne právo neposkytuje tento nárok. Tento problém je vypuklý najmä v Nemecku, kde BGH v prípade shell.de ešte v roku 2002 odmietol prevod domény. Nemecká judikatúra túto nedokonalosť hmotného práva kompenzuje princípom zneužitia výkonu práva, keď takúto určovaciu žalobu ako procesný prostriedok považuje za nedovolený výkon práva (unzulässige Rechtsausübung). Pritom by bolo iste logickejšie ak by vnútroštátny súd v spore o doménu euTLD umožňoval prevod analogickou aplikáciou čl. 22 ods. 11 Nariadenia. Ide totiž bezosporu o logickú (technickú) medzeru (phrasing gap) tohto Nariadenia, pretože spravodlivý výsledok dosiahnutý favorizovaným mimosúdnym riešením sporu je teoreticky možné odvrátiť v súdnom konaní. Per analogiam je preto potrebné aplikovať čl. 22 ods. 11 Nariadenia bez pochyb najmä v súdnom konaní, ktoré jedna zo strán iniciuje po ADR v zmysle čl. 22 ods. 13 Nariadenia.

Vzniká však otázka či pre rovanú nedokonalosť Nariadenia je potrebné per analogiam aplikovať čl. 22 ods. 11 aj tam, kde nebolo vedené ADR, ale bola naopak priamo podaná žaloba na súd. Ak totiž vnútroštátne právo neposkytuje nárok na prevod domény, napr. Nemecko, znamenalo by to, že súdne konanie je na riešenie určitých skutkových stavov (špekulatívnych registrácií) len málo použiteľné. Zároveň vyvstáva otázka, či nie je nezmyselné, že určitý nárok je dostupný v súdnom konaní ohľadom domén euTLD iba vtedy, ak predtým bolo vedené

aj úspešné konanie ADR. Žiadne rozumné zdôvodnenie takejto vnútornej rozpornosti (protoplano-vosti [planwidrigkeit]) právneho poriadku nena-chádzame. **Sme preto názoru, že čl. 22 ods. 11 by mal byť aplikovaný per analogiam aj v prípade ak je žaloba ohľadom domény euTLD podaná priamo na súd.** Vzniknúť môže len metodologická otázka, či sa ešte stále jedná o logickú (phrasing gap) alebo už teleologickú medzeru (value-deficient gap) v práve.

Z vyššie uvedených dôvod som názoru, že rozhodnutie súdu vo veci autobazar.eu nie je správne ak takto doslovne interpretuje článok 22 Nariadenia.

Zodpovednosť file-sharingovej stránky

Martin Husovec

Soud	Mestský súd v Prahe
Sp. zn.	31 C 72/2011-33
Datum	2.12.2011
Dostupnosť	blog.eisionline.org ¹

Vo februári tohto roku Vrchný súd v Prahe potvrdil rozhodnutie Mestského súdu v Prahe, ktorý zakázal poskytovateľom serveru Share-rapid.cz poskytovať k voľnému stiahnutiu film "Kuky se vrací". Potvrdil tiež výrok, ktorým prvostupňový súd zaviazal dvoch žalovaných – Jaroslava X a ShareRapid, a. s. – na plnenie vo výške 536.000 Kč.

Prvostupňový rozsudok bol vydaný na základe fikcie uznania nároku žalovaným (§§ 153a, 114b OSŘ), keďže ten sa k žalobe vôbec nevyjadril. Aj odvolanie bolo podané v podstate bez akýchkoľvek argumentov a dokonca náležitostí. Súd pritom v takejto situácii môže schváliť akýkoľvek vykonateľný petit žalobcu, o ktorom by inak bolo možné uzatvoriť súdny zmier (§ 153a ods. 2 OSŘ). Súd preto na základe fikcie podľa § 114b nemohol vydať tento rozsudok pre uznanie len vtedy, ak by to *vylučovala povaha veci*, resp. kogentná právo, alebo ak by bola žaloba *zjavne bezdôvodná*². Keďže predmetnou vecou možno voľne podľa hmotného práva disponovať, a tiež nejde o zjavnú bezdôvodnosť (nárok je aspoň pravdepodobný), súd neskúmal hmotnoprávnu situáciu podrobne. A hoci bolo vo veci vydané aj predbežné opatrenie, ktoré vyžaduje osvedčenie pravdepodobnosti nároku, vzhľadom na absenciu akéhokoľvek odôvodnenia a aplikovania základných princípov zodpovednosti a autorského práva, rozhodnutie nemá čím presvedčiť jeho adresáta. Preto toto **rozhodnutie nepredstavuje žiadny precedens z hľadiska aplikovania princípov zodpovednosti poskytovateľa služieb.**

Žalovaným v spore bol prevádzkovateľ webu share-rapid.cz (právnická osoba) a držiteľ tej istej domény (fyzická osoba). Žalobca sa snažil založiť ich zodpovednosť, aby sa tak domohol zdržovacieho nároku a vydania

² Ibid.

³ Ibid.

¹ Publikované na <http://blog.eisionline.org/2013/09/01/rozhodnutia-prazskych-sudov-vo-veci-share-rapid-cz/>

² Pozri R 41/2004 a SJ 103/1998.

bezdôvodného obohatenia. Z rozsudku samotné sa bohužiaľ jasne nedozvieme ako sa chcel žalobca dopracovať k zodpovednosti poskytovateľa služby. Podľa citovania súdu zo žaloby: „Oba žalovaní sa podieľajú na porušovaní majetkových práv žalobkyné tým, že neoprávnené umiestili dielo Kuky se vrací na portál XXXXX, kde je zprístupňované návštevníkum portálu, ktorým je zároveň umožnené neoprávnené stahování audiovizuálneho diela. Stahování souborů je zpoplatněno. Ke dni 14. 12. 2010 bylo audiovizuální dílo Kuky se vrazí staženo řádově v tisících kopiích. Před podáním žaloby se žalobkyně obrátila písemně na oba žalované a vyzvala je k zamezení protiprávního uložení díla na uvedeném portálu. Žalovaní neodstranili veškeré soubory obsahující v názvu slovo Kuky a neznemožnili ukládání nových souborů a následné stahování těchto souborů s dílem žalobkyně.“

Z tohto nie je zjré, či mal byť poskytovateľ zodpovedný za konanie svojich užívateľov formou protiprávnej omisie alebo účasti, alebo či sa tvrdilo, že tieto audiovizuálne diela nahráva na portál sám. Z rozhodnutia je zjré, že sa žalobca nesnažil uložiť share-rapid.cz povinnosť ako nevinnému poskytovateľovi podľa § 40 ods. 1 písm. f) AutZČR³ ale ako deliktne dlžníkovi. Podľa mojich informácií sa žalobca snažil o založenie priamej zodpovednosti poskytovateľa, tvrdiac, že stratením bezpečného prístavu podľa § 3 zákona č. 480/2004 o niektorých službách informačnej spoločnosti, poskytovateľ automaticky sám začína používať dielo v zmysle práva (t.j. sdelenie verejnosti podľa § 18 AutZČR), resp. že poskytovateľ ho sám používa od začiatku, no len bezpečný prístav bránil uplatniteľnosť nárokov.

Na nesprávnosť tohto argumentu som upozorňoval už viac krát, napríklad pri komentári kauzy Prolux:

„Český zákonodárca totiž namiesto formulácie bezpečných prístavov slovami „poskytovateľ nezodpovedá ak ..“, použil formuláciu opačnú a síce, že „poskytovateľ zodpovedá ak ..“. Tým vzbudil dojem, že strata bezpečného prístavu znamená automaticky aj vznik zodpovednosti. V skutočnosti by sa však spojenie „zodpovedá ak“ malo eurokonformne vykladať tak, že poskytovateľ po strate bezpečného prístavu zodpovedá vo všeobecnom režime zodpovednosti, a teda nie, že zodpovedá „práve preto“, že ho stratil. V opačnom prípade je totiž výklad presne opačný ako cieľ sledovaný Smernicou. Tá nemala ambíciu určiť moment vzniku zodpovednosti, ale naopak, určiť moment do kedy je jednoznačne vylúčená. Otázka vzniku záležitosti od konkrétnych okolností prípadu a povahy deliktu, pričom je možné, že dvaja poskytovatelia, ktorý sa kvalifikujú pod rovnaký bezpečný prístav, napríklad hosting, sa stanu zodpovední v úplne odlišnom momente. Bezpečné prístavy možno chápať skôr ako nové znenie alebo objasnenie existujúceho práva, než jeho výnimky (pozri bod 136 návrhov v L'Oreal

v. eBay C-324/09), nieto ešte ako uloženie nových povinností.“⁴

Tento názor je nie len všeobecne akceptovaným výkladom smernice a jej cieľa, ale je dokonca aj súčasťou judikatúry Súdneho dvora EÚ:

„Ako už Súdny dvor uviedol, články 12 až 15 smernice 2000/31 majú obmedziť prípady, keď v súlade s vnútroštátnym právom uplatniteľným v danej oblasti môže vzniknúť zodpovednosť poskytovateľov sprostredkovateľských služieb informačnej spoločnosti. Podmienky na určenie takejto zodpovednosti je teda potrebné hľadať v rámci tohto vnútroštátneho práva, pričom platí, že podľa vyššie uvedených článkov smernice 2000/31 v niektorých prípadoch nevznikne zodpovednosť uvedených poskytovateľov.“⁵

A dokonca aj keď poskytovateľ stratí bezpečný prístav, poskytovateľ nebude, hoci sa bude správať aj omisívne, sám používať dielo v zmysle práva. Ak totiž užívateľ nahrá na službu poskytovateľa dielo, tento sám nepoužíva dielo v zmysle práva, t.j. nevykonáva verejný prenos alebo sprístupňovanie verejnosti. Samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich verejný prenos diela totiž nevedie k vykonávaniu verejného prenosu⁶. Preto poskytovateľ môže byť zodpovedný len na základe vnútroštátnej doktríny „napomáhania“ priamemu páchatelovi deliktu. Na Slovensku alebo v Čechách môže byť takto zodpovedný len za svoje nezasiahnutie na ochranu práv druhých⁷, alebo účastníctvo na delikte⁸.

Vydaniu rozhodnutia súdu vo veci samej prechádzalo vydanie predbežného opatrenia Metským súdom v Prahe (sp. zn. 1Nc 3/2011, sudca JUDr. Martin Valehrach). Predbežné opatrenie neobsahuje žiadne odôvodnenie, takže o vnútorných pochodov sudcu možno len špekulovať. Súd však prikázal:

1. Žalovanému č. 1) se zakazuje poskytování služeb poskytovaných prostřednictvím portálu www.share-rapid.cz, které umožňují ukládání souborů obsahujících textový řetězec „Kuky“, jejichž obsahem je audiovizuální dílo či část audiovizuálního díla režiséra Jana Svěráka s názvem „Kuky se vrací“.

⁴ Pozri HUSOVEC, Martin. Krátky komentár k prípadu Prolux. *Revue pro právo a technologie*. 2011, č. 1, str. 40-42

⁵ Bod 107 rozhodnutia L'Oreal v. eBay C-324/09, podobne bod 107 rozsudku Google France C-236/08.

⁶ Pozri WIPO zmluva o autorskom práve – odsúhlasený výklad k článku 8, ktorý znie: „It is understood that the mere provision of physical facilities for enabling or making a communication does not in itself amount to communication within the meaning of this Treaty or the Berne Convention. It is further understood that nothing in Article 8 precludes a Contracting Party from applying Article 11bis(2)“. Tiež recitál 27 informačnej smernice znie: „The mere provision of physical facilities for enabling or making a communication does not in itself amount to communication within the meaning of this Directive.“ Anglické znenie uvádzame, pretože slovenské znenie je nesprávnym prekladom.

⁷ Pozri §§ 415, 420 ObčZSR v spojení s § 18 AutZSR alebo §§ 2901, 2910 ObčZČR v spojení s § 18 AutZČR.

⁸ Pozri HUSOVEC, Martin. Amicus curiae vo veci Stacho v. Klub Strážov pred Najvyšším súdom SR, dostupné na <http://www.eisionline.org/index.php/projekty-m/zodpovednost-na-internete-m/58-eisi-chrani-spolocensky-zaujem-vo-veci-stacho-v-klub-strazov>

³ Pozri HUSOVEC, Martin. Injunctions against Innocent Third Parties: The Case of Website Blocking. *Journal of Intellectual Property, Information Technology, and Electronic Commerce Law (JIPITEC)*. 2013, č. 4, str. 116; Max Planck Institute for Intellectual Property & Competition Law Research Paper č. 13-14. Dostupné na SSRN: <http://ssrn.com/abstract=2257232>

2. Žalovanému č. 2) se zakazuje poskytování služeb poskytovaných prostřednictvím portálu www.share-rapid.cz, které umožňují ukládání souborů obsahujících textový řetězec „Kuky“, jejichž obsahem je audiovizuální dílo či část audiovizuálního díla režiséra Jana Svěráka s názvem „Kuky se vrací“.

Z následného meritórného rozhodnutí Metského soudu v Praze (sp. zn. 31 C 72/2011-33):

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Novosadem ve věci žalobkyně: „BIOGRAF JAN SVĚRÁK s. r. o.“, se sídlem v Praze 4, Nad Vinohradem 250/1, IČ: 62581694, zast. JUDr. Františkem Vyskočilem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Voršilská 10, proti žalovaným: 1) ShareRapid, a. s., se sídlem v Praze 5, Strojírenská 47/18, IČ: 28948971, 2) Jaroslav UXXXXX, bytem v XXXXX, o 535.880,- Kč s přísl. a o zdržení se jednání, rozsudkem pro uznání,

I. Žalovaná ShareRapid, a. s., je povinna zdržet se poskytování služeb prostřednictvím portálu www.share-rapid.cz umožňujících ukládání souborů obsahujících textový řetězec „Kuky“, jejichž obsahem je audiovizuální dílo či část audiovizuálního díla režiséra Jana Svěráka s názvem „Kuky se vrací“.

II. Žalovaná ShareRapid, a. s., je povinna zaplatit žalobkyni částku 267.940,- Kč se 7,75% úrokem z prodlení ročně z této částky od 10. 8. 2011 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný Jaroslav UXXXXX je povinen zdržet se poskytování služeb prostřednictvím portálu XXXXX umožňujících ukládání souborů obsahujících textový řetězec „Kuky“, jejichž obsahem je audiovizuální dílo či část audiovizuálního díla režiséra Jana Svěráka s názvem „Kuky se vrací“.

IV. Žalovaný Jaroslav UXXXXX je povinen zaplatit žalobkyni částku 267.940,- Kč se 7,75% úrokem z prodlení ročně z této částky od 15. 8. 2011 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení rovným dílem částku 168.704,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Františka Vyskočila, Ph.D. zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhá uložení povinnosti žalovaným zaplatit rovným díle částku v rubru uvedenou a zdržet se jednání specifikovaného ve výrocích I. a III. rozsudku. Tvrdí, že je výrobcem audiovizuálního díla s názvem *Kuky se vrací*, které bylo vyrobeno v roce 2010 a jehož režisérem je Jan Svěrák. **Žalovaná ad 1) je provozovatelem portálu share-rapid.cz. Žalovaný ad 2) má registrovanu doménu XXXXX. Portál XXXXX je určen pro výměnu souborů mezi uživateli Internetu. Oba**

žalovaní se podílejí na porušování majetkových práv žalobkyně tím, že neoprávněně umístili dílo *Kuky se vrací* na portál XXXXX, kde je zpřístupňováno návštěvníkům portálu, kterým je zároveň umožněno neoprávněně stahování audiovizuálního díla. Stahování souborů je zpoplatněno. Ke dni 14. 12. 2010 bylo audiovizuální dílo *Kuky se vrací* staženo řádově v tisících kopiích. Před podáním žaloby se žalobkyně obrátila písemně na oba žalované a vyzvala je k zamezení protiprávního uložení díla na uvedeném portálu. Žalovaní neodstranili veškeré soubory obsahující v názvu slovo *Kuky* a neznemožnili ukládání nových souborů a následné stahování těchto souborů s dílem žalobkyně. Stahování díla ustalo až poté, co bylo zdejší soudem k návrhu žalobkyně nařízeno předběžné opatření dne 25. 2. 2011, č.j. 1Nc 3/2011 - 35. Žalobkyně se nyní domáhá v řízení o věci samé, aby se žalovaní zdrželi shora specifikovaného jednání (jež představuje neoprávněné zasahování do majetkových práv žalobkyně) a aby vydali žalobkyni bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé odměny za získání licence k jednomu stažení předmětného díla. Výše obvyklé odměny je stanovena dle obdobných licenčních smluv na částku 20,- Kč za jedno stažení, přičemž ke dni 14. 12. 2010 došlo k 13.397 stažením. Výše obvyklé odměny tudíž činí částku celkem 267.940,- Kč a výše bezdůvodného obohacení pak částku 535.880,- Kč. K vydání bezdůvodného obohacení jsou žalovaní povinni rovným dílem. Ve věci bylo dne 3. 10. 2011 pod č.j. 31C 72/2011 - 30 vydáno usnesení dle § 114b o.s.ř., jímž bylo oběma žalovaným uloženo vyjádřit se ve věci samé k žalobě. Toto usnesení bylo vydáno s ohledem na skutkovou i právní složitost věci poté, co žalovaní nereagovali na prostou výzvu soudu k podání vyjádření k žalobě. Usnesení bylo prvé žalované doručeno do vlastních rukou dne 11. 10. 2011 a druhému žalovanému dne 20. 10. 2011. Žádný ze žalovaných se v dané lhůtě ani později ve věci samé nevyjádřil. Dle § 114b odst. 1 o.s.ř. vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo - li o věci rozhodnuto (mimo jiné) platebním rozkazem, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) nebo nebylo - li takové výzvě řádně a včas vyhověno žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný žalobou zcela neuzná, ve vyjádření vyličil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír, a ve věcech uvedených v § 120 odst. 2. Dle odst. 2 k podání vyjádření podle odstavce 1 předseda senátu určí lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení. Bylo - li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, určí soud lhůtu až ode dne podání odporu proti platebnímu rozkazu. **Dle**

odst. 5 jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odstavce 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3) musí být poučen. To neplatí, jsou - li splněny předpoklady pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby. Dle § 153a odst. 1 o.s.ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Dle § 153a odst. 3 o.s.ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a 114c odst. 6).

Dle § 153a odst. 2 o.s.ř. rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2). **Žalovaní byli v souladu s § 114b o.s.ř. vyzváni k vyjádření ve věci, o následcích dle § 114b odst. 5 o.s.ř. byli v usnesení poučeni. Žalovaní se na výzvu soudu do dnešního dne nijak nevyjádřili, tedy nevylicili rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu. Má se tedy dle § 114b odst. 5 o.s.ř. za to, že nárok, který je proti žalovaným žalobou uplatňován, žalovaní uznávají. Jelikož dle § 114b odst. 5 o.s.ř. nastala fikce uznání nároku žalovanými, zároveň nejde o věc, v níž by nebylo možno mezi účastníky uzavřít smír, postupoval soud dle § 153a odst. 3 o.s.ř. a aniž ve věci nařizoval jednání (§ 153a odst. 4 o.s.ř.) rozhodl rozsudkem pro uznání.** Žalobkyně byla v řízení plně úspěšná. Žalovaní jsou tak v souladu s ust. § 142 odst. 1 a § 145 o. s. ř. povinni nahradit žalobkyni náklady řízení včetně předcházejícího řízení o návrhu na nařízení předběžného opatření vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 1Nc 3/2011. Celkové účelně vynaložené náklady žalobkyně v řízení činí částku 168.704,- Kč, kterouž jsou žalovaní povinni zaplatit rovným dílem [odměna advokáta ve výši 119.320,- Kč dle ust. § 3 odst. 1 (2x 42.660,- Kč), dle ust. § 6 odst. 1 písm. b) (2x 15.000,- Kč) a dle ust. § 9 (2x 2.000,- Kč) vyhl. č. 484/2000 Sb., paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 900,- Kč za 3 úkony právní služby po 300,- Kč – převzetí věci a seps návrhu na nařízení předběžného opatření a žaloby dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., 20% DPH z částky 120.220,- Kč ve výši 24.044,- Kč a zaplacené soudní poplatky ve výši celkem 24.440,- Kč (1.000,- Kč + 23.440,- Kč)].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je odvolání přípustné k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího do 15 dnů od jeho doručení. Odvolacím důvodem proti výroku ve věci samé jsou jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) (nebyly splněny podmínky řízení, rozhodoval věcně nepřislušný soud prvního stupně, rozhodnutí soudu prvního

stupně vydal vyloučený soudce (přisedící) nebo soud prvního stupně byl nesprávně obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát) a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání (§ 153a). Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, má žalobkyně právo domáhat se jejího splnění výkonem rozhodnutí.

Vo veci síce bolo podané odvolanie, no to Vrchný súd v Prahe odmietol: *„vzhľadom k tomu, že odvolání obsahuje pouze označení rozhodnutí, proti kterému směřuje, ale není patrné, čeho se odvolatelé domáhají ani v čem spatřují nesprávnost postupu soudu prvního stupně ani další zákonné náležitosti, nelze pro uvedené nedostatky odvolání projednat. Odvolací soud proto odvolání postupem podle ust. § 211, § 212a odst. 2 a § 43 odst. 2 o.s.ř. Odmítl”*.

Hoci ako som uviedol, rozhodnutie nepovažujem za žiadny precedens, keďže súd sa poriadne nezaoberal hmotnoprávnou situáciou, zaujímavé a poučné je azda len bližšie sa pozrieť na formulovanie petitu, ktorého vykonateľnosť súd posudzovať musel.

- i. *Žalovaná ShareRapid, a. s., je povinná zdržet se poskytování služeb prostřednictvím portálu www.share-rapid.cz umožňujících ukládání souborů obsahujících textový řetězec „Kuky“, jejichž obsahem je audiovizuální dílo či část audiovizuálního díla režiséra Jana Svěráka s názvem „Kuky se vrací“.*

Tento petit je podľa môjho dobre a úzko formulovaný, keďže sa dotýka len takých súborov, ktoré sa volajú Kuky a obsahujú Kuky a nie aj súborov, ktoré obsahujú niečo iné. Samozrejme nevýhodou, je že inak nazvané súbory nie sú predmetom petitu. Rozšírenie petitu by však mohlo byť nepriechné, keďže nemusia existovať jednoduché technológie, ktoré by ho mohli realizovať. Do istej miery tak aj priznaný petit neznemožní, ale len sťažuje používanie služby na zdieľanie diela pána Svěráka. To však má byť aj jeho cieľ⁹.

- ii. *Žalovaná ShareRapid, a. s., je povinná zaplatit žalobkyni částku 267.940,- Kč se 7,75% úrokem z prodlení ročně z této částky od 10. 8. 2011 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.*

Táto suma má predstavovať polovicu celkového obohatenia, ktoré sa má vydať za počet stiahnutí vynásobený dvomi (2 x obohatenie / polovica). Bezodôvodné obohatenie pred zdvojnásobením predstavovalo teda podľa žalobcu 267.940 Kč, čo je výpočet obvyklej odmeny za jedno stiahnutie (20,- Kč) za 13.397 počet stiahnutí.

- iii. *Žalovaný Jaroslav UXXXXX je povinen zdržet se poskytování služeb prostřednictvím portálu XXXXX umožňujících ukládání souborů obsahujících textový řetězec „Kuky“, jejichž obsahem je audiovizuální dílo či část audiovizuálního díla režiséra Jana Svěráka s názvem „Kuky se vrací“.*

9 Pozri HUSOVEC, Martin. Žaloba proti Ulož.to môže byť premárnená šanca. *Lupa.cz*. 2013, dostupné online na: <http://www.lupa.cz/clanky/zaloba-proti-uloz-to-moze-byt-premarnena-sanca/>

iv. IV. Žalovaný Jaroslav UXXXXX je povinen zaplatit žalobkyni částku 267.940,- Kč se 7,75% úrokem z prodlení ročně z této částky od 15. 8. 2011 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Zaujímavé je, že osoby tu plnia rovným dielom a ani z petitu nevyplýva solidárnosť dlžníkov (čo inak musí). Dôvodom je, že § 438 ObčZČR týkajúci sa škody tu nemožno aplikovať per analogiam¹⁰. Nemožnosť založenia pasívnej solidarity je práve jeden z dôvodov prečo osobe považujem bezôdovné obohatenie za vyslovene nevhodný inštitút na sankciu tohto typu¹¹. Žalobca je totiž nútený umelo rozdeliť dlh, ktorého delenie môže mať veľký problém podložiť dôkazmi. A ak aj súd prijme akési umelé delenie nárokov medzi viacero dlžníkov, sťažuje sa tým len vymáhateľnosť nárokov tým, že sa roztrhne solidárny dlh na dva osobitné nároky. Aj keby totiž oba subjekty nekonali spoločne, solidárne dlžníctvo by sa pri škode založilo. Takto by žalobca mohol žiadať celé plnenie, od ktoréhokoľvek zo žalovaných. To len potvrdzuje, že sankcia patrí k škode, a nie bezdôvodnému obohateniu¹².

Internet jako objekt práva

Tomáš Kubeša

MATEJKA, Jan. *Internet jako objekt práva: hledání rovnováhy autonomie a soukromí*. Praha: CZ.NIC, 2013, 256 stran, ISBN 978-80-904248-7-6

Ochrana soukromí v prostředí internetu je tématem, ke kterému bylo již napsáno mnoho a to jak v českém prostředí, tak zejména v zahraničí. Některé otázky se vztahem ochrany soukromí a internetu spojené jsou nastoleny již poměrně dlouho. Lze přitom říci, že spíše než aby se dařilo uspokojivě odpovídat na otázky již položené, stále přibývají otázky nové. Tento trend je dán pokračujícím rychlým rozvojem celého odvětví ICT, které vytváří stále nové situace, spojené s ochranou soukromí. Autor recenzované publikace tuto skutečnost hned v úvodu knihy nezakrytě konstatuje a vybírá si k další práci jen některé z řady možných problematických momentů.

Nutno podotknout, že autorova volba poněkud zúžit předmět svého zájmu se z pohledu čtenáře jednoznačně osvědčila. V úvodních kapitolách připomíná velmi přístupnou formou základní prvky, které se podílí na vymezení práva ICT. K tomuto užívá proslulý výrok F. Easterbrooka o koňském právu i paralelu s domnělým právem automobilovým. Jedná se však o připomenutí velmi sofistikované, když autor vybírá pouze klíčové momenty opřené o pečlivě zvolené zdroje pro případ zájmu čtenáře o podrobnější vzhled do problematiky.

Dále se autor obsáhle věnuje vymezení pojmu soukromí, jakož i různým přístupům v jeho chápání. I zde se daří držet vysokou úroveň čtivosti a přístupnosti textu, který je však bohatý na informace i myšlenky. Autorovy úvahy jsou opět podepřeny a doprovázeny kvalitním souborem zdrojů, který vyniká širokým záběrem, hloubkou i pečlivostí výběru. Tuto úvodní část autor drží téměř prostou jakýchkoli vazeb a přímých spojení na moderní informační technologie a internet. Pozornému čtenáři však neunikne, že způsob, jakým je tento teoretický základ ochrany soukromí skládán, směřuje ke svému vymezenému účelu, tedy podpoře následných úvah o jeho propojení se světem internetu.

Autor neopomíná ani kvalitní analýzu právní úpravy problematiky. V průběhu celé knihy přibližuje ve vhodné okamžiky českou zákonnou právní úpravu, její základ v evropském sekundárním právu i poněkud vzdálenější zdroje jako stanoviska OECD či OSN. Jsou-li k dispozici, přibližuje před uvedením svého názoru i názory, projevené v jiných odborných dílech či soudních rozhodnutích a to nejen českých soudů, ale i soudních orgánů USA či EU.

Poněkud konkrétněji se autor věnuje několika vybraným oblastem, jako je ochrana osobních údajů, ochrana soukromí v činnosti orgánů veřejné moci či veřejných registrech, zabývá se i otázkami data retention. Byť k jednotlivým tématům lze dohledat práce komplexnější, chybí jim vzájemné propojení, jaké autor v předložené publikaci zvládá.

V jednotlivých řešených tématech autor nabízí i řešení představených problémů a nevynechává ani rozbor komplikací, která tato řešení mohou přinést. V těchto oblastech se v samotném textu dopouští drobných odchylek od faktické správnosti, z celkového uchopení daných problémů však vyplývá, že problematiku chápe korektně (např. označení procesu licencování pod Creative Commons jen jako přidávání značek, jehož pochopení však dále prokazuje rozbořením významu strojově čitelné části licence i významu uživateli viditelného vyjádření licence přímo v díle).

Závěrem lze říci, že v předložené publikaci autor buduje velmi silný teoretický základ chápání ochrany soukromí, který opírá o solidní zázemí, postavené na rozsáhlém seznamu zdrojů. Ač u čtenáře předpokládá jisté předchozí znalosti problematiky, lze říci, že veškerá východiska přibližuje i čtenáři, pro kterého je řešené téma poměrně nové. Vybudovaný základ následně užívá k důkladnému studiu několika vybraných oblastí, kde dochází k prolínání vlivu Internetu a ochrany soukromí. Autora je nutné ocenit za to, že dokáže poměrně komplexní problémy představit ve srozumitelné a čtivé podobě a při jejich řešení se soustředit jen na jejich skutečné jádro, často správně identifikovat podružnosti a ze svého zkoumání je eliminovat.

10 Pozri R 26/75 (str. 147), R 1/1979 (str. 82), R 25/1986 (za upozornenie na tento dôvod formulovania petitu ďakujem Rudovi Leškovi).

11 Pozri podrobnejšie HUSOVEC, Martin. Zabijú OKS doktrínu, alebo skôr doktrína sen OKS? *Lexforum.cz*. 2013, dostupné online <http://www.lexforum.sk/464> (rozšírená verzia je pripravovaná pre Justičnú Revue).

12 Podrobnejšie *Ibid*.